

БЕЛИ НАРЦИСИ

Красимира Трифонова

ПОСВЕЩАВАМ

Тази стихосбирка
е мъдростта на любовта ми.
Посвещавам я на тебе, дъще моя.
Помни, че освен външното изражение,
обичта е оня кладенец,
от който черпим светлината на
отвъдното.

На дъщеря ми Десислава
22.02.1994 г. Ямбол

ПЪРВИ ЦИКЪЛ

Тя е станала цвят
и е станала на мястото си
и е станала в мястото си
и е станала в мястото си
и е станала в мястото си
и е станала в мястото си
и е станала в мястото си

Иа блява на деня
и е станала в мястото си

Родих се бяла лилия -

надежда за земята.

Разсечена на кръстопът

стоя с тялото си и душата.

Живот

От коренището на сърцето ми
разтварят се гора от жили.
Втвърдяват го,
за площадка го подготвят.
Трябва да умъртвя зелените слънца,
въздишката на миги,
цветния пращец,
излъчването на жена.
В едно око да ги зашия.
Да остана само шифър, кодова вълна...

* * *

Разкъсан въздухът
разтваря виделината.
Като в амфитеатър
телата ледени стоят.
Тела колони между небето и земята.
Мраморновледеняващ вятър.
Сред него гуша кратер.
Гореци пари влачат
изпарението на душите,
извличат ги.
Смалява се, олеква плътта.
Раздялата е бяла, бяла.
Бледнее слънце и вода.
Отдалечава се земя.
Живот
на второто стъпало,
на второто сияние от вечността.
Късно е и рано е за тържества.

* * *

Те тримата мъже в живота ми
бяха прави.

Ще се уча отново да живея
след тях.

Всеки път,
когато друг мъж пред мен се изправи.
Ще треперя в душата си,
някой да не я удари.

И ще боли до припадане.
Но ще се усмихвам,
както всеки го прави.

Ще изглеждам все същата,
но няма да е така.

Тайно в душата си
ще чакам в нощите пред вратата си
три бели вятъра
да издухат стъпките ми през деня
И ще грабна душата си,
ще се втурна след тях
оставила тялото си
до някой от вас.

Тя е един и същ светът,
когато ти към мене тръгваш.
Небето се разтваря чак отвъд,
две огнени следи по него тръпнат.
И аз оставам само две очи,
една душа,
която ще изхвъркне.

* * *

Милост
за моите очи!
Действителност ли си!?
Нима от гъното на мрака
светлината ти гоїде.
Не съм готова да заплача.
От радост да обгърна твоите рамене.
Не съм готова
до тебе да пристъпя.
Какво си -
Действителност ли си кажи.
Толкова нереалности и измислици
преминаха през моите очи.
Но ти си истински.
Милост!
Не мога да те срещна.
Душата ми бяга разплакана
по бялата пътека.
Не съм готова.
Не мога да повярвам,
че има истини -
в този свят, от който
толкоз много ме боли.

На Сливен

Цветарката от градината на звездите
слиза бавно по паважа.
Градът във блясъци бучи.
Градът е нощна автострада -
където разминават се и
срещат хиляди души
и вятър в нощен кладенец пропада.

Пристанище на дните ми -
При тебе се завръщам
да измия своите рани.
Нагазила в звездите ти,
в страстите си непризнати.
Попий ме в слънцето на твоите длани...

* * *

Тихо хлопа капчука
по мойта врата.

Твоите стъпки ли

в светлината се чува

по лунния път на нощта.

Ти ли бе

или плака капчука.

Гълъб ли изгука в нощта.

Приближавай се

чакам те тука.

Не остана ми вече душа.